

Andrew Korybko

Tato vznikající fronta nové studené války pravděpodobně povede k užší koordinaci čínsko-ruské dohody proti tamnímu Západu pod vedením USA.

Afrika stále více figuruje v diskusích velkých zemí a organizací kvůli jejímu rostoucímu významu v globálních záležitostech. OSN očekává, že více než polovina světového populačního růstu do roku 2050 proběhne na tomto kontinentu a počet lidí v subsaharské Africe se do té doby zdvojnásobí. To otevře nové tržní a pracovní příležitosti vedle stávajících zdrojů, které již přilákaly mezinárodní zájem, ale povede to také k rozvojovým a humanitárním výzvám.

Kazaňská deklarace, která byla právě schválena během posledního summitu BRICS, velmi hovoří o pomoci a posílení postavení Africe během tohoto transformačního období, ale tyto země – ať už jako celek, prostřednictvím minilaterálních nebo bilaterálních vztahů – budou nevyhnutelně muset soupeřit s USA. Velká strategie posledně jmenovaného má několik podob, které budou stručně popsány v této analýze, ale celkově si klade za cíl bránit ostatním ve snaze vzájemně těžit z těchto procesů a zároveň využívat Afriku co nejvíce.

Nejviditelnějším projevem této strategie je pokračující poskytování humanitární pomoci, což zní na první pohled vznešeně, ale ve skutečnosti je vedeno postranními úmysly. Tato forma podpory byla v průběhu desetiletí využívána jako zbraň, aby kultivovala a koptovala zkorumpované elity s cílem institucionalizovat vztahy závislosti, z nichž se přijímající země jen obtížně osvobozují. Účelem je vytvořit páky vlivu, které lze použít k legitimizaci pokřivených dohod se Západem.

BRICS – který odsud odkazuje buď na skupinu jako celek, její minilaterální členy nebo na jednotlivé členy – může tomu čelit tím, že svým africkým partnerům pomůže s rozvojem zemědělství, takže se nakonec stanou méně závislí na americké pomoci. Velcí producenti obilí, jako je Rusko, mohou také v mezidobí poskytnout více své vlastní nevázané pomoci. Je třeba najít rovnováhu mezi uspokojením okamžitých potřeb a posunem zemí blíže k soběstačnosti v dlouhodobém horizontu.

Dalším způsobem, jak se strategie USA vůči Africe projevuje, je prostřednictvím „Afrického zákona o růstu a příležitostech“ (AGOA), který mezi nimi umožňuje bezcelní obchod. Nevýhodou tohoto uspořádání je, že USA z něj odstranily země jako Etiopie a Mali jako trest za to, že odmítly splnit jejich politické požadavky. Jinými slovy, i když z tohoto uspořádání jistě plynou určité ekonomické výhody, mohou být odříznuty, pokud země nebudou dělat to, co chtějí USA.

Reakcí BRICS byla liberalizace obchodu a investic s Afrikou jako celkem, což je snazší než kdy jindy díky vytvoření „Africké kontinentální zóny volného obchodu“ (AfCFTA). Čína v tomto ohledu vede díky své mnohem větší a rozvinutější ekonomice ve srovnání s ostatními členy BRICS, ale také Rusko, Indie a Spojené arabské emiráty dělají v tomto směru také důležité kroky. Cílem je diverzifikovat obchodní partnerství těchto zemí, aby nedošlo k jejich destabilizaci, pokud je USA vyhodí z AGOA.

Na obchodním rozměru této strategie staví ta finanční, v níž USA využívají vedoucí roli Západu v globálních finančních institucích, jako je MMF a Světová banka, aby zoufalým zemím nabídly půjčky s váznoucími penězi. Ty jsou pak vyzbrojeny, aby dále upevnily své nahnuté obchodní a investiční vazby a zároveň donutily jejich vůdce k určitým politickým ústupkům. Konečným výsledkem je, že přijímající země ztrácejí více ze své suverenity a riskují sociálně-politické nepokoje.

Čína zaujala vedoucí postavení mezi zeměmi BRICS v poskytování bezváznych půjček prostřednictvím své iniciativy Belt & Road Initiative (BRI) k financování vzájemně prospěšných megaprojektů a pomoci zemím, které se potýkají s problémy, vyhnout se západním dluhovým pastím výše popsaného druhu. Rostoucí role BRICS coby finančního aktéra sama o sobě, zejména s ohledem na Novou rozvojovou banku, kterou vytvořila, by mohla doplnit tyto snahy vyvrátit tvrzení, že africké státy pouze vyměňují závislost na Západě za čínskou závislost.

USA chtějí vést Afriku na cestě „Čtvrtou průmyslovou revolucí“/ „Velkým resetem“ (4IR/GR) tím, že celý kontinent zpřístupní online prostřednictvím „Digitální transformace s Afrikou iniciativy Carnegie Endowment “ (DTA) z prosince 2022. Zpráva z března 2024 poznamenala, že se do té doby se slíbenými 800 miliony dolarů mnoho neudělalo, ale pokud dojde k nějakému pokroku a nejde jen o rozbředlý fond nebo PR trik, pak by to pravděpodobně vedlo k celokontinentálnímu digitální dohled.

Africké země by mohly vyjmout stránku z příruček Ruska a některých dalších členů BRICS přijetím zákonů o lokalizaci dat, které zakazují posílání dat uživatelů do zahraničí. To není zázračné řešení pro digitální sledování, ale poskytuje nejlepší možnou rovnováhu mezi tolik potřebnými zahraničními digitálními investicemi do (v tomto případě rozvojových) ekonomik a národní bezpečností. Africké země by si měly paralelně ucházet o takové investice od států BRICS, přičemž Čína je již hlavním partnerem.

Těžba zdrojů je dalším prvkem velké strategie USA vůči Africe, která je upřednostňována prostřednictvím koridoru Lobito , který USA a EU odhalily v září 2023 za účelem usnadnění vývozu nerostů z jižní Afriky na západní trh. Tento region je bohatý na měď, lithium a další zdroje, které jsou nepostradatelné pro 4IR/GR, ve kterém USA a Čína zuřivě soutěží o tvarování obrysů budoucí globální ekonomiky.

Nejjistějším způsobem, jak zajistit, aby africké země bohaté na nerostné suroviny nebyly vykořisťovány, je napodobit tanzanský „zákon o národním bohatství a zdrojích (trvalé suverenitě)“ z roku 2017, který zakazoval vývoz surovin ke zpracování. To má podnítit výstavbu domácího zpracovatelského průmyslu, aby přidal hodnotu k tomuto vývozu a poskytl pracovní místa pro jeho rostoucí populaci. Globální náklady porostou, pokud tuto politiku zkopíruje dostatek zemí, ale bylo by to pro zlepšení jejich vlastních lidí.

Pozorovatelé, kteří přecházejí do ohavnějších forem velké strategie USA vůči Africe, nemohou zapomenout na četné kampaně informační války, které vede po celém kontinentu. Ty jsou zaměřeny na diskreditaci jeho rivalů, jako je Rusko, rozdmýchávání mezistátních neshod, jako například mezi členy BRICS, Etiopií a Egyptem, a prohlubování již existujících vnitřních (obvykle zaměřených na identitu) rozdílů s cílem destabilizovat křehké státy prostřednictvím hybridní války jako trest za to, že kapitulovat před požadavky USA.

Lepší zásady „před bunkrem, mediální gramotností a demokratickou bezpečností“ jsou jediným způsobem, jak posílit obranu cílových států a společností, ale jejich uplatnění bude nějakou dobu trvat i v tom nejlepším scénáři, takže se vyskytnou nějaké potíže. sledovat tyto kampaně. Poškození dobrého jména zemí BRICS lze zmírnit protioperacemi, mezistátní neshody lze zvládnout zprostředkováním BRICS, zatímco vnitřní konflikty mohou vyžadovat bezpečnostní pomoc ze strany některých států BRICS.

Poslední bod přímo vede k další podobě, v níž se projevuje velká strategie USA vůči Africe, totiž prostřednictvím vedení zástupných válek, jako je to, co se děje v Sahelu. Mali, Burkina Faso a Niger během několika posledních let vyhnaly francouzské a americké síly, vytvořily alianci před prozkoumáním konfederace a poté byly terčem dalších teroristických a separatistických útoků podporovaných ze zahraničí. Francie a USA pracují ruku v ruce společně s Ukrajinou, aby za to tyto tři země potrestaly.

Rusko se postavilo do čela pomoci svým novým regionálním partnerům prostřednictvím nasazení vojenských poradců a PMC prostřednictvím strategie, která zde byla vypracována pro ty, kteří by se o ní chtěli dozvědět. Ostatní země BRICS mohou pomoci s vývozem zbraní a zpravodajskou podporou, pokud k tomu mají schopnosti a vůli, i když většina z nich to neudělá a místo toho se od nich očekává, že budou stát na okraji těchto zástupných válek. Pokud zesílí, pak nelze vyloučit, že by mohla následovat nějaká formální západní vojenská intervence.

V tom spočívá konečná podoba velké strategie USA, přímé vojenské akce proti africkým zemím, která se používá případ od případu a její motivy se od Somálska po Libyi značně liší. Nechvalně známý AFRICOM organizuje takové aktivity, které jsou značně usnadněny souostrovím amerických základen, včetně těch neoficiálních, které se od roku 2001 šíří po celém kontinentu. Současné zaměření na Sahel by mohlo vést k novým základnám bezpilotních letounů na Pobřeží slonoviny, odkud by se „chirurgicky udeřit“ cíle na severu.

Rusko je opět jediným státem BRICS, který má schopnosti a vůli čelit těmto hrozbám, což by mohlo udělat tím, že zmocní své partnery (včetně nestátních) k odvetným opatřením proti těm státům, které hostí americké základny a/nebo se zaměřují na tato zařízení. přímo. Zástupná válka NATO-Rusko na Ukrajině by také mohla být zesílena jako asymetrická reakce, která by vyvedla Západ z rovnováhy, ale Západ by mohl udělat totéž Rusku jako pomstu za zmaření jeho plánů v Africe, čímž by propojil tyto dvě nové studené války . fronty

Z této analýzy vyplývá, že BRICS má hrát klíčovou roli v pomoci Africe bránit se před hegemonickými spiknutími USA, ale z bezpečnostního hlediska tak učiní pouze Rusko, zatímco ekonomická podpora Číny zůstane nedostižná. V souladu s tím tato vznikající fronta nové studené války pravděpodobně povede k Sino – Russo užší koordinaci dohody proti Západu pod vedením USA, což poskytne příležitost dalším státům BRICS, jako je Indie, aby se africkým zemím představily jako spolehlivé balancéry .

Continue Reading

Previous Jižní Korea provádí rozsáhlá cvičení v rámci přípravy na válku se Severní Koreou